

ΡΙΚΟΜΕΞ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

ΘΥΜΑΤΑ 39 **ΕΝΟΧΟΣ ΚΑΝΕΙΣ**

Ρεπορτάζ: **Νίκος Βαφειάδης**

Φωτογραφίες: **Βαγγέλης Ζαβός**

Το έγκλημα πιστοποιήθηκε από εμπειρογνώμονες και εισαγγελείς, αλλά η τιμωρία του χάθηκε σ' έναν δικονομικό λαβύρινθο μεθοδεύσεων και τεχνασμάτων. Επτά χρόνια μετά τον σεισμό, οι συγγενείς των νεκρών της Ρικομέξ συνεχίζουν, ξεχασμένοι και αβοήθητοι, να διεκδικούν τη δικαίωσή τους.

Το αρχικό κτίριο της Ricomex κτίζεται το 1975 σε παράρθητα περιοχή του ποταμού Κηφισού, στο ρέμα της Χελιδονούς. Στην πορεία γίνονται πάρα πολλές αυθαίρετες προσθήκες και επεκτάσεις.

Το 1993 Ξεσπάει πυρκαγιά στο εργοστάσιο, το οποίο επισκευάζεται πρόχειρα, χωρίς να γίνουν οι απαραίτητοι έλεγχοι.

Στις 17 Ιανουαρίου 1994 ο περιβαλλοντικός σύλλογος της περιοχής «Κηφισός» στέλνει υπόμνημα προς το ΥΠΕΧΩΔΕ, ζητώντας να συμπεριληφθεί στο σχέδιο του τότε Προεδρικού Διατάγματος για την προστασία του Κηφισού «*διάταξη που να απαγορεύει κάθε μελλοντική νομιμοποίηση των υπαρχόντων εις την ζώνη αυτήν παρανόμων κτισμάτων*». Ζητεί επίσης να κατεδαφιστούν τα παράνομα κτίσματα. Στο υπόμνημα υπογραμμίζεται ότι «*όλα τα κτίρια που ευρίσκονται κατά μήκος του ρέματος του Κηφισού από ελεγχούς που έχουν διενεργηθεί από ομάδα εισαγγελέων (...) ή έχουν χτιστεί παράνομα ή λειτουργούν παράνομα, γ' αυτό και έχει ασκηθεί κατά των περισσότερων ιδιοκτητών τους ποινική δίωξις*».

Το Π.Δ. του 1994, το οποίο λαμβάνει υπ' όψιν πολλές προτάσεις του συλλόγου, θέτει προθεσμία ως το 2004 για την απομάκρυνση των αυθαίρετων εγκαταστάσεων των βιομηχανικών και βιοτεχνικών που βρίσκονται πλησίον των ρεμάτων Κηφισού και Σουνά.

Στις 20 Ιουλίου 1999, ενάμιση μήνα πριν από το σεισμό, το δημοτικό συμβούλιο Αχαρνών (Μενίδι) προτείνει την κατάργηση του Π.Δ. του 1994 «*διότι θα χάσουν την εργασία τους περίπου 4.000 εργαζόμενοι*». Στη συνεδρίαση συμμετείχαν και εκπρόσωποι του συλλόγου βιομηχανών και βιοτεχνών της περιοχής. Το Προεδρικό Διάταγμα δεν εφαρμόζεται.

Όπως παραδέχεται μετά το σεισμό ο τότε υπουργός Κώστας Λαλιώτης, οι αυθαίρετες προσθήκες δεν είχαν κατεδαφιστεί από την αρμόδια νομαρχιακή αυτοδιοίκηση Ανατολικής Αττικής «*είτε γιατί δεν είχε την πολιτική βούληση είτε γιατί ήταν υποταγμένη σε ισχυρά τοπικά συμφέροντα, που επί δεκαετίες μπαζώνουν ρέματα, καταπατούν εκτάσεις και χτίζουν αυθαίρετα*».

Μια σαφή εικόνα για την κατάσταση του εργοστασίου δίνουν στις καταθέσεις τους εργαζόμενοι και συγγενείς των θυμάτων:

Το Προεδρικό Διάταγμα του 1994 για τα παράνομα κτίρια του Κηφισού δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Πέντε χρόνια μετά, η Επιτροπή Καταρρεύσεων του ΥΠΕΧΩΔΕ επιβεβαίωσε ότι το εργοστάσιο της Ρικομέξ ήταν σαθρό. Το κακό είχε γίνει.

«*Είχε εκδηλωθεί μια πυρκαγιά παλιότερα και δεν έγιναν οι αναγκαίες επιδιορθώσεις. Υπήρχε μια κόκκινη γραμμή στο κτίριο, εκεί που άρχιζε το ρέμα της Χελιδονούς, που ξέραμε ότι δεν πρέπει να περάσουμε απέναντι. Όταν φυσούσε, έτριζε αλόκληρο. Οι ιδιοκτήτες του εργοστασίου γνώριζαν πολύ καλά την επικινδυνότητα του κτιρίου, αλλά ως επιχειρηματίες είχαν πάντα τη νοοτροπία του κέρδους...*» (Ε. Σοφίλου, εργαζόμενη)

«*Στις 3 Σεπτεμβρίου είχε γίνει κι άλλος, μικρότερος, σεισμός και κουνιόταν όλο το κτίριο. Πήγα εκεί και είδα ότι το μπετόν ήταν σαθρό...*» (Μιχάλης Κορρές, σύζυγος θύματος)

«*Το κτίριο ήταν χάλια, περπατούσες και έτριζε...*» (Κώστας Φλώρος, σύζυγος θύματος)

Η **Επιτροπή Καταρρεύσεων**, που συγκροτείται από το ΥΠΕΧΩΔΕ μετά το σεισμό, **στο πόρισμά της** για τα αίτια της κατάρρευσης του εργοστασίου **διαπιστώνει «πλήθος προβλημάτων και κατάφωρων παραβάσεων πολλών διατάξεων περί Ρυμοτομίας και Πολεοδομίας»**. Πιο συγκεκριμένα αναφέρει:

> Το εργοστάσιο κατασκευάστηκε με τρεις διαδοχικές άδειες, για την έκδοση των οποίων **παρουσιάστηκε οικόπεδο σχεδόν τριπλάσιο του πραγματικού**, εις βάρος του παρακείμενου ρέματος.

> Σύμφωνα με τις άδειες οι πλάκες του κτιρίου ήταν δοκιδωτές, μιας κατευθύνσεως κατά πλάτος, με ικανές δοκούς κατά μήκος. Όμως, οι πλάκες βρέθηκαν συμπαγείς, **χωρίς δοκούς** (σ.σ. με αποτέλεσμα οι κολώνες να τις τρυπήσουν σαν σουβλάκι).

> Το κτίριο έπρεπε να έχει δύο πλήρη υπόγεια, με πλήρη περιμετρικά στοιχεία εφ' όλου του μήκους της περιμέτρου, ενώ **τα «υπόγεια» βρέθηκαν ανοιχτά**, χωρίς τοιχία, κατά το 50% του μήκους της περιμέτρου. Οπου δε υπήρχαν τοιχία, αυτά ήταν **ασύνδετα με το σκελετό, χωρίς καμιά θεμελίωση**.

> Είχαν κατασκευαστεί «**φυτευτά**» τοιχώματα, κακώς και έκκεντρα διατεταγμένα στην κάτοψη του κτιρίου, **με προβληματική συμπεριφορά και επιβαρυντικά έναντι σεισμού**.

> Κατά την πυρκαγιά που είχε σημειωθεί λίγα χρόνια πριν, οι υπεύθυνοι δεν προχώρησαν σε πλήρη αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη η σιδηροκατασκευή του παταριού, ▶

με αποτέλεσμα τη σημαντική επιβάρυνση του κτιρίου από άποψη στατικής και αντοχής.

Και καταλήγει το πόρισμα: «... Το κτίριο κατασκευάστηκε τελείως διαφορετικό όσον αφορά το σκελετό του, με μικροειδείς πλάκες χωρίς δοκούς και χωρίς διαπλατύνσεις των κεφαλών των υποστυλωμάτων, σύστημα ιδιαίτερα επικίνδυνο έναντι σεισμού. Είχαν καταστραφηθεί όλες οι διατάξεις περί συνδετήρων εγκάρσιου οπλισμού. Καθ' υπέρβαση των μελετών είχαν κατασκευαστεί τοιχώματα γύρω από το κλιμακοστάσιο και τους ανελκυστήρες, τελείως έκκεντρα και επιβαρυντικά για την απόκριση υπό σεισμό. Ακόμη βεβαιώθηκαν αυθαίρετες κατασκευές».

Η δίκωξη στο μηδέν!

Αμέσως μετά το σεισμό ο υπουργός Δικαιοσύνης **Ευάγγελος Γιαννόπουλος** παραγγέλλει τη διεξαγωγή επείγουσας προκαταρκτικής δικαστικής έρευνας, η οποία ανατίθεται στους εισαγγελείς **Χρήστο Μαρκογιαννάκη, Σωτήρη Μπάγια, Επ. Βρακατσέλη, Π. Παναγιωτόπουλο** και **Αν. Καραφλό**.

«Είναι επιτακτική ανάγκη και ηθικό χρέος προς αυτούς που χάθηκαν, αλλά και χρέος μιας εννομούμενης πολιτείας, να βρεθούν οι ένοχοι, να αποδοθούν ευθύνες και η Δικαιοσύνη να επιβάλει κυρώσεις και ποινές», δηλώνει ο Κ. Λαλιώτης.

Σχεδόν δύο χρόνια μετά, τον Ιούνιο του 2001, με δεδομένο ότι οι ευθύνες των αρμοδίων της Πολεοδομίας έχουν ήδη παραγραφεί, η εισαγγελέας Πρωτοδικών, **Γεωργία Αδελίνη**, προτείνει στο αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο την παραπομπή 11 κατηγορουμένων (των ιδιοκτητών του εργοστασίου, των μελών του Δ.Σ. κατά τα επίμαχα χρονικά διαστήματα που συντελούνταν οι παρανομιές, των πολιτικών μηχανικών και των αρχιτεκτόνων) «για ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο». Διότι, όπως προκύπτει από την έρευνα, «και ένας σεισμός μικρότερης έντασης και με διαφορετικά χαρακτηριστικά θα ήταν αρκετός για την κατάρρευση του κτιρίου». Στην πρότασή της η εισαγγελέας αναφέρεται αναλυτικά στην αυθαίρετη δόμηση, στη θεμελίωση σε ακατάλληλα εδάφη (παραποτάμιες περιοχές, ρέματα), στη χρήση κακών οικοδομικών υλικών και στη μη τήρηση του αντισεισμικού κανονισμού. Η δίκωξη στρέφεται κατά **των Γερασίμου Τσάση, Μιχαήλ Τσάση, Αικατερίνης Τσάση, Ξένης Τσάση, Χαριδήμου Μαγιάκου** και **Ευγενίας Λάμπρου** (ιδιοκτητών και μελών του Δ.Σ.), καθώς και κατά των πολιτικών μηχανικών **Νικολάου Σχολιδη, Εμμανουήλ Κοτζαστράτη, Αδαμάντιου Βασιλάκη, Κωνσταντίνου Αγαπίου** και του αρχιτέκτονα **Αλέξανδρου Δόβα**. Δικαιολογώντας την κατηγορία «για ενδεχόμενο δόλο» η εισαγγε-

Οι αρχικές κατηγορίες, σε βαθμό κακουργήματος, εξέπεσαν σε πλημμελήματα. Από τους 11 κατηγορούμενους απέμειναν δύο. Και τώρα που η δίκη ακυρώθηκε, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα παραγραφής...

γέλας επισημαίνει ότι οι κατηγορούμενοι «έλαβαν υπόψη τους το ενδεχόμενο να τραυματιστούν ή να σκοτωθούν εργαζόμενοι στο εργοστάσιό τους από σεισμό, καθιζήσεις του εδάφους, βλάβες του κτιρίου από τη βαριά του χρηστή-λειτουργία κι αφού το εστάθμισαν με ό,τι επιδίωκαν με τη δράση τους, δηλαδή τη μεγιστοποίηση του επιχειρηματικού τους κέρδους, έκριναν το τελευταίο ως τόσο σημαντικό ώστε ακόμη κι αν το αξιόποιο αποτέλεσμα δεν ήταν γι' αυτούς καθαυτά (υπό την ευρεία έννοια) αποδεκτό ή ήταν ακόμη κι αποδοκιμαστέο, αποφάσισαν ωστόσο να προχωρήσουν στις

πράξεις και παραλείψεις τους, ευχόμενοι στην καλύτερη περίπτωση ότι το αποτέλεσμα τελικά δεν θα επέλθει. Κι έχει λίγη σημασία στην προκειμένη περίπτωση αν ήλπιζαν ότι θα το αποτύχουν, δεδομένου ότι ενεργούντες όπως ενήργησαν το είχαν ήδη αποδεχθεί».

Τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου το τριμελές συμβούλιο πλημμελειοδικών Αθήνας υιοθετεί στο σύνολό της την εισήγηση της εισαγγελέως Γ. Αδελίνης και με το **5057/2001 βούλευμα** παραπέμπει ενώπιον του Μεικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της Αθήνας τους 11 κατηγορούμενους, προκειμένου να δικαστούν για το κακούρηγμα της «ανθρωποκτονίας από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο».

Οι κατηγορούμενοι ασκούν έφεση στην απόφαση.

Τον Νοέμβριο του 2002 το τριμελές συμβούλιο εφετών, με το **2512/02 βούλευμα απαλλάσσει από κάθε κατηγορία τέσσερα από τα έξι μέλη του Δ.Σ. της εταιρείας**, καθώς και έναν από τους πέντε μηχανικούς, δηλαδή πέντε από τους 11 κατηγορούμενους, κρίνοντας ότι «δεν φέρουν ευθύνη για το τραγικό αποτέλεσμα». Πιο συγκεκριμένα, απαλλάσσονται από τις κατηγορίες τα μέλη των Δ.Σ. Αικ. Τσάση, Ξ. Τσάση, Χαρ. Μαγιάκος και Ευγ. Λάμπρου, καθώς και ο πολιτικός μηχανικός Κ. Αγαπίου. Οι υπόλοιποι έξι παραπέμπονται με τις ίδιες κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα «για ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο».

Ομως, η εισήγηση της εισαγγελέως, Γ. Αδελίνης, στηριζόταν στα αποτελέσματα της ενδελεχούς έρευνας των πέντε εισαγγελέων, ανέφερε δε σαφώς ότι **προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής και για τους ένδεκα κατηγορούμενους**.

Οι εναπομείναντες κατηγορούμενοι ασκούν αναίρεση στον Αρειό Πάγο, αλλά το Ποινικό Τμήμα του Αρείου Πάγου υιοθετεί την εισήγηση του εισαγγελέα Β. Κρουσταλλάκη να παραπεμφθούν με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο οι έξι κατηγορούμενοι.

Στις 25 Μαρτίου του 2004 αρχίζει η εκδίκαση της υπόθεσης στο Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας. **Από το εδώλιο απουσιάζουν και οι έξι υπεύθυνοι της εταιρείας**, αφού οι μιν τέσσερις είχαν απαλλαγεί με το εφετειακό βούλευμα, οι δε δύο που επρόκειτο να δικαστούν, οι Γ. Τσάσης και Μ. Τσάσης, είχαν αποβιώσει λίγους μήνες πριν. Κατηγορούμενοι πλέον είναι μόνο οι τέσσερις μηχανικοί.

Στις 27 Ιουλίου του 2004 το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας κατά πλειοψηφία 5 - 2 (μειοψηφήσαν δύο ένορκοι), με πρόεδρο τη **Χρυσούλα Φλώρου** και μέλη τη **Σοφία Δουλκίδου** και την **Παρασκευή Γρίβα** κρίνει ενόχους τους δύο από τους τέσσερις μηχανικούς, Αλ. Δόβα και Ν. Σχολιδη, για το **πλημμέλημα της μη συνειδητής αμέλειας** και τους επιβάλλει ποινή πέντε χρόνων **με αναστολή**. ▶

Στις 4 Αυγούστου του 2004 ο εισαγγελέας εφετών **Κων. Νίκας** ασκεί έφεση κατά της απόφασης να μετατραπεί η κατηγορία από κακούργημα σε πλημμέλημα.

Στις 19 Σεπτεμβρίου του 2006 αρχίζει στο Μεικτό Ορκωτό Εφετείο της Αθήνας η εκδίκαση σε δεύτερο βαθμό της υπόθεσης. Στις 8 Νοεμβρίου και ενώ έχουν καταθέσει δεκάδες μάρτυρες, αποκαλύπτεται ότι ένα από τα μέλη του δικαστηρίου καταδικάστηκε πρόσφατα για παράβαση του νόμου περί «πόθεν έσχες» (είχε αποκρύψει περιουσιακά στοιχεία), με συνέπεια να υφίσταται λόγος αναιρέσης, ανεξάρτητα από την απόφαση. **Η δίκη ακυρώνεται** και ο επαναπροσδιορισμός με διαφορετική σύνθεση **αναμένεται...** Όπως επισημαίνει, πάντως, ο συνήγορος των συγγενών των θυμάτων, **Ανδρ. Αναγνωστάκης**, «*υπάρχει κίνδυνος παραγραφής της υπόθεσης σε περίπτωση που οι δικαστές αποφανθούν εκ νέου ότι τα αδικήματα είναι τηλεμμεληματικού χαρακτήρα*».

Το σίριαλ των αποζημιώσεων

Αμέσως μετά το σεισμό ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης, Ευ. Γιαννόπουλος, καλεί τους πληγέντες και τους συγγενείς των θυμάτων να καταθέσουν αγωγές αποζημίωσης για υλικές ζημιές και ηθική βλάβη, τονίζοντας πως «*οι αστικές υποθέσεις είναι απαράγραπτες*».

Ο ένας μετά τον άλλον, οι συγγενείς πέντε θυμάτων (οι υπόλοιποι συμβίβασθηκαν εξωδικαστικά με την εταιρεία), αλλά και η εργαζόμενη Ε. Σοφίλου, καταθέτουν αγωγές στο Πρωτοδικείο. Κατά την εκδίκαση προκαλούνται επεισόδια, καθώς συνάδελφοι των θυμάτων, που εξακολουθούν να δουλεύουν στην εταιρεία η οποία έχει μεταφέρει τις δραστηριότητές της στην Ελευσίνα, διαμαρτύρονται και υποστηρίζουν ότι «*αν καταβληθούν αποζημιώσεις η επιχείρηση θα κλείσει*».

Τον Οκτώβριο του 2002 το Μονομελές Πρωτοδικείο της Αθήνας με την 2346/2002 απόφασή του επιδικάζει συνολική αποζημίωση 1.100.000 ευρώ στους συγγενείς των θυμάτων, αλλά και στην Ε. Σοφίλου (250.000 ευρώ), κάνοντας δεκτές τις αγωγές τους. Στην απόφαση γίνεται λόγος για «*βαρύτατη αμέλεια των υπευθύνων του εργοστασίου στην ανέγερση και συντήρησή του*». Οι καταδικασθέντες ασκούν έφεση.

Στις 20 Ιανουαρίου του 2004 το Πολιτικό Εφετείο εκδίδει έξι τελεσιδικές αποφάσεις αποζημίωσης για συγγενείς θυμάτων και για την Ε. Σοφίλου, επιδικάζοντάς τους το ποσό των 2.000.000 ευρώ συνολικά. Οι κατά το νόμο υπεύθυνοι του εργοστασίου της Ricomex απαιτούν με εξώδικη δήλωσή τους προς τους ενάγοντες, με την οποία τους καλούν «*να έρθουν σε συμβιβασμό*», καταβάλλοντάς τους το 1/3 της επιδικασθείσας αποζημίωσης με το επιχείρημα ότι «*δεν υπάρχουν χρήματα και θα καταλήξουμε σε πτώχευση*».

Η Ricomex πτώχευσε και όμως... λειτουργεί, παιδιά των ιδρυτών της και μέλη του Δ.Σ. ζητούν αποζημίωση από την ίδια τους την εταιρεία(!) ενώ οι συγγενείς που δεν επέλεξαν την οδό του συμβιβασμού δεν έχουν εισπράξει ούτε ευρώ.

Στις 22 Σεπτεμβρίου του 2004 εκπλειστηριάζονται δύο ακίνητα της Ricomex, αποφέροντας 3.521.230 ευρώ. Όμως προηγούνται άλλοι πιστωτές (Δημόσιο, ΙΚΑ κ.λπ.), με συνέπεια οι συγγενείς των θυμάτων να μην εισπράξουν ούτε ένα ευρώ. Υστερα από τρεις αναβολές, καθώς οι υπεύθυνοι της εταιρείας δεν εμφανίζονται στο δικαστήριο, συζητείται στις 10 Νοεμβρίου του 2004 η αίτηση πτώχευσης της εταιρείας. Λίγο αργότερα η Ricomex κηρύσσεται σε πτώχευση με την 341/2005 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που όρισε ημέρα παύσης πληρωμών την 30/4/2004.

Στις 17 Μαΐου του 2005 ο **Μιχαήλ Κενδριστάκης**, πατέρας δύο ανήλικων παιδιών, που έχασε στα ερείπια του εργοστασίου τη σύζυγό του **Γεωργία Λαζούρη-Κενδριστάκη**, καταθέτει μήνυση εναντίον τεσσάρων μελών του Δ.Σ. της εταιρείας (**Edouard Dupont**, πρόεδρου, **Χαρ. Μαγιάκου**, αντιπροέδρου, **Αικ. Τσάση**, διευθ. συμβούλου και **Dominique Declerck**, μέλους), «*διότι έθεσαν σε σχεδιασμό και συνεχώς δρομολογούσαν μεθοδεύσεις και διαδικασίες, για να στερηθούν εμείς οι συγγενείς των θυμάτων και τα θύματα που επέζησαν με αναπηρίες, κάθε δυνατότητα ικανοποίησης των αξιώσεών μας*». Ανάμεσα σε άλλα, αποκα-

λύπτει τεκμηριωμένα ότι τα τέσσερα μέλη του Δ.Σ. προέβησαν στις παρακάτω πράξεις:

1. «Περί τα τέλη Ιουλίου του 2002 **πώλησαν** στην πολυεθνική εταιρεία Recticel Com, το 50% των μετοχών της Ricomex, έναντι 2,78 εκατ. ευρώ».
2. «Το επόμενο έτος **ενσωμάτωσαν** στον Όμιλο της Recticel το υπόλοιπο 50% της Ricomex, έναντι του ίδιου τιμήματος».
3. «Την 1/8/2003 συνέστησαν εταιρεία στην Τουρκία με την επωνυμία Ricomex, με τα ίδια πρόσωπα που απαρτίζουν την ηγεσία της Ricomex στην Ελλάδα (Χαρ. Μαγιάκος και Αικ. Τσάση), την ίδια επωνυμία και το ίδιο αντικείμενο (παραγωγή προϊόντων πολυουρεθάνης). Σ' αυτήν την εταιρεία **μετέφεραν καταδολιευτικά** τα περισσότερα περιουσιακά και επιχειρηματικά τους στοιχεία, για να μεθοδεύσουν άφοβα την ψεύτικη χρεοκοπία. Σημειώνεται ότι ο Dom. Declerck αποτελεί επικρατές στέλεχος του Ομίλου Recticel και μέλος του Δ.Σ. της Ricomex Τουρκίας. Ακόμη ο Ed. Dupont, πρόεδρος του Δ.Σ. της Ricomex είναι ταυτόχρονα διευθυντής του Ομίλου Recticel».
4. «Οι ίδιοι την 8/6/2004 **μεθόδευσαν και ιδρύθηκε** στην Ελλάδα η εταιρεία «ΤΕΚΝΟFOAM ΕΛΛΑΣ ΕΠΕ», η οποία εδρεύει στο Νέο Ηράκλειο Αττικής και έχει ως αντικείμενο την παραγωγή επεξεργασίας αφρώδους ελαστικής πολυουρεθάνης. Εταίροι αποκλειστικοί της εταιρείας αυτής είναι δύο: η πολυεθνική βελγική εταιρεία «Recticel SA -NY», στην οποία στο μεταξύ έχει ενσωματωθεί η Ricomex και ο πρόεδρος του Δ.Σ. της Ricomex, Βέλγος υπήκοος Ed. Dupont, ο οποίος είναι και ένας εκ των δύο συνδιαχειριστών της εταιρείας, ενώ ο δεύτερος συνδιαχειριστής είναι ο Dom. Declerck, επίσης μέλος του Δ.Σ. της Ricomex».
5. «Την 2/7/2004 τα μέλη του Δ.Σ. της Ricomex, Αικ. Τσάση και Χαρ. Μαγιάκος, μαζί με άλλους 102 δήθεν εργαζόμενους άσκησαν αγωγή ενώπιον του Ειρηνοδικείου της Αθήνας κατά της εταιρείας τους Ricomex A.E., **εμφανιζόμενοι ψευδώς ως εργαζόμενοι** στη Ricomex με σχέση εξαρτημένης εργασίας και συγκεκριμένα ως υπάλληλοι γραφείου, απαιτώντας αποζημιώσεις 125.000 ευρώ έκαστος. Όμως στην πραγματικότητα ποτέ δεν εργάστηκαν ως υπάλληλοι γραφείου στην εταιρεία. Είναι τα μόνιμα μέλη της Διοίκησης, οι διευθύνοντες σύμβουλοι αυτής. **Είναι παιδιά των ιδρυτών και διατηρησάντων της Ricomex. Η Αικ. Τσάση είναι κόρη του Γερ. Τσάση και ο Χαρ. Μαγιάκος προγονός του Χαρ. Λάμπρου. Ήταν και είναι εργοδότες σκληροί και μεθοδευτές των πλέον απίθανων. Είναι η ίδια η Ricomex. Γιατί οι ίδιοι είναι ενάγοντες και οι ίδιοι εκπρόσωποι της εναγόμενης εταιρείας**». ■